

Ministeriet i Øjeblikket ikke har noget, som jeg kunde kalde en bevidst og planlagt Politik. Det er imidlertid min Opfattelse, at Omstændighedernes Magt paabyder og i den følgende Tid vil paabyde Ministeriet en bestemt Politik, en Politik, som bestaar i en ganske stille instinktmæssig Gliden videre og videre i Sporet, som fører ad Højre til, i Overensstemmelse med de senere Aars Udvikling. Men jeg er klar over, at dette er ikke Ministeriet fuldt bevidst i Øjeblikket, i hvert Tilfælde ikke i den Forstand fuldt bevidst, at de have tilstaaet det for sig selv.

Under den Debat, som hidtil har fundet Sted her i Salen, har der været enkelte ærede Medlemmer af Regeringspartiet, som have henvendt sig til det radikale Venstre og have sagt til det: Vi synes egentlig ikke, at Forskellen er saa stor imellem os og det radikale Venstre, mellem Venstre, som de Herrer kalde sig, og det radikale Venstreparti. Fra vor Side vilde det naturligvis se urimeligt ud, om vi tog de Herrer denne Betragtning ilde op eller beklagede os over den. Men jeg tør maaske have Lov til at sige til de Herrer, at det forekommer mig, at naar de gøre den Betragtning gældende, misforstaa de noget Karakteren af den Politik, der drives af det højtærede Ministerium og af det Parti, de selv tilhøre. Denne Politik kan jo bedømmes efter to Ting. Den kan bedømmes dels efter Programmernes og Valgtalernes Ord og dels efter Partiets og Regeringens Handlinger. Hvis man dømmer efter Ordene, ja, saa kan man jo nok have det Indtryk, at der kan være en vis Lighed mellem Partiets Politik og virkelig Venstrepolitik. Hvis man dømmer efter Handlingerne, synes det mig, at det er noget anderledes. Jeg mindes endnu i dette Efteraar oppe paa Samsø at have hørt den højtærede Indenrigsminister tale smukke og gode Venstreord om Stillingen til den privilegerede Valgret. Den højtærede Indenrigsminister sagde: Vi skulle føre Kampen imod den privilegerede Valgret. Han manede stærkt dertil, var meget ivrig derfor. Men samtidig med, at den højtærede Indenrigsminister stod og holdt disse Taler oppe paa Samsø, hvor det ikke saa forfærdelig stærkt tiltrængtes i det Øjeblik, stod hans Parti i de Landstingskredse eller i en stor Del af de Landstingskredse, hvor der var Valg til Landstinget, i Valgalliance med Højre til Bevarelse af den privilegerede Valgrets Flertal i Landstinget. Nu ved jeg nok, at forskellige af de Herrer, der have udtalt sig saaledes overfor os, have

føjet den Bemærkning til: Ja, men vi vare ikke med til det. De Herrer have ligesom vasket deres Hænder og opsendt et bevæget Hjertesuk over disse Partifæller, som havde været i Valgforbund med Højre ved den Lejlighed. Men hvad hjælper det, at de Herrer have opsendt dette Hjertesuk, hvad hjælper det, at de nu bagefter sige: Ovre i Jylland vare vi ikke med til det. Naa, dertil kunde der allerede findes den Forklaring, at man havde ikke saa forfærdelig megen Brug for det i Jylland, og en lille Smule var man ogsaa med, i hvert Tilfælde i en enkelt jydsk Landstingskreds, i den samme Politik. Men ganske bortset fra, om alle have været med eller ikke have været med, er Kendsgerningen denne, at denne Politik førtes i en stor Række Kredse, uden at der fra Partiets Ledelse blev gjort noget for at lægge sig hindrende i Vejen derfor, uden at der af den højtærede Indenrigsminister, der paa Samsø talte saa stærkt om den privilegerede Valgrets skadelige Sider, blev gjort noget Forsøg paa at afholde hans Partifæller fra at handle paa den Maade i de Kredse, hvor Slaget om den privilegerede Valgret paa det Tidspunkt stod. Og naar vi nu staa overfor Landstinget i dette Øjeblik, er det afgørende, det praktiske Resultat af de Herrer's Gerninger, af Partiets Gerninger dette, at Flertallet blev bevaret for den privilegerede Valgret i Landstinget, medens der havde været Betingelser for at faa dette Flertal til at forsvinde.

Ogsaa forleden Dag fik jeg det Indtryk, da jeg hørte den højtærede Finansminister holde sin Tale, at man meget vel kunde sige: Ja, naar man hører Ordene, er det jo en rigtig god Venstretale. Den højtærede Minister vendte sig imod de gamle Højredoktriner paa Toldbeskyttelsens Omraade, han gjorde det med megen Styrke, med megen Overbevisning, med megen Kraft paa adskillige Punkter, og det kunde naturligvis kun glæde os at høre dette, men det Spørgsmaal, som rejser sig for os, er dette: Vil der nu ogsaa til den højtærede Finansministers smukke og følte Tale derom komme til at svare ganske tilsvarende Handlinger? Og der er det lidt vanskeligt for os paa Forhaand at vente dette. Den højtærede Finansminister har jo for nylig set den Valgkamp, der førte til Dannelsen af det nuværende Landsting, og denne Valgkamp er jo ogsaa ligesom afgørende for, ad hvilke økonomiske Veje Skatte-spørgsmaalet kan ventes løst i den nærmeste Tid, hvis det skal løses i Forstaaelse med Landstinget, som det er den højtærede